

PEOPLE, PLACES & THINGS

Een kleine bewerking door

Henk-Piet Glas

Voor **De Schrijvende Zusjes** en **TG Oostpool**

23 januari 2019

INT. RECEPTIE KLINIEK - DAG

EMMA gaat zitten op één van de plastic stoelen. Ze luistert naar haar moeder. Ze legt de telefoon op de stoel naast haar en wrijft met beide handen in haar ogen. Ze luistert naar de regen. Ze draait rond in de stoel en kijkt uit het raam.

EMMA kijkt naar één van haar handen, of deze trilt. Ze maakt er een vuist mee en ontspant hem dan weer. Ze strekt haar benen. Ze beweegt haar kaken. Ze pakt de telefoon weer en gaat weer verder met luisteren.

EMMA

Daarom ben ik hier, mam.

(beat)

Dat doe ik.

(beat)

Dat doe ik.

(beat)

Ik probeer mijzelf beter te maken.

EMMA wrijft over haar neusvleugels en neemt nog een hijs van haar sigaret.

EMMA

Nee ik rook niet.

(beat)

Mam je moet voor mij nu echt...

Weer een harde klap. Boven de receptie begint een licht te knipperen. Een geluid klinkt iedere keer als het weer aan gaat.

EMMA

Alsjeblieft...

Meer geluiden. Dingen worden overhoop gehaald. Geroep.

EMMA

Ja.

(beat)

Ja.

(beat)

Oké.

(beat)

Mam, dankjewel.

De deur naar de kliniek barst open en een man, PAUL, komt binnen gerend. Hij heeft geen shirt aan. Op zijn bovenlichaam staat met zwarte letters HET EINDE geschreven. Zijn ogen staan wijd open. Een van zijn handen bloedt nogal zwaar, bloed drupt er vanaf. Hij praat rechtstreeks tegen EMMA. EMMA houdt zich stil.

PAUL

Ze proberen alles uit ons te krijgen. Ze tappen ons bloed af en gebruiken het goud. Het bloed is goud en ze zijn bang voor de kracht ervan. En gelijk hebben ze. Gelijk hebben ze dat ze bang zijn. Ze zouden DOODSBANG moeten zijn.

EMMA

Ik moet ophangen, mam.

VERPLEEGSTERS komen uit de kliniek gerend en benaderen PAUL.

VERPLEEGSTER 1

Meneer Waverly.

VERPLEEGSTER 2

Meneer Waverly, we gaan weer naar binnen, goed?

PAUL

WIJ ZIJN LIEFDE. WIJ ZIJN GOD. WIJ ZIJN MACHT EN LEVEN EN NOOIT GEVEN WIJ ONS OVER!

FOSTER is binnen gekomen. Hij heeft lang haar en draagt een bandana. Hij heeft een ander uniform dan de VERPLEEGSTERS. Er zit bloed op FOSTER's overhemd.

FOSTER

(tegen EMMA)

Je mag hier niet roken.

EMMA

Oh. Wat?

FOSTER

Je mag hier niet roken.

VERPLEEGSTER 2

(tegen PAUL)

Meneer Waverly,

VERPLEEGSTER 1

Paul, kun je alsjeblieft -

PAUL klimt bovenop de receptie en smijt en schopt alles wat hem in de weg staat op de grond. Hij gooit pennen naar de VERPLEEGSTERS. PAUL blijft roepen terwijl FOSTER tegen EMMA praat. De VERPLEEGSTERS proberen PAUL van de receptie af te praten.

FOSTER
Het is een medische instelling. Het
is een medische -

EMMA
Ja natuurlijk.

FOSTER
Je kunt buiten roken.

EMMA
Het regent.

PAUL springt van de receptie en loopt samen met de
VERPLEEGSTERS naar voren. Samen vormen ze een KOOR. Ze
marcheren op de plaats.

KOOR
(tot de zaal)
Het regent. Het regent. De pannen
worden nat. Wie net gauw naar
binnen gaat die wordt kletsnat.

FOSTER
U kunt het portaal gebruiken.

EMMA
U? Zoeven was het nog je en jij. En
kijk toch eens hoe ik gekleed ben in
dit fluttige outfitje. Heel geschikt
voor bij mooi weer. Maar zoals nu is
het wel heel erg koud.

FOSTER
Troost u bij de gedachte dat niets
voor altijd duurt. Voor alles is een
reden.

EMMA
Onderkoeling lijkt mij de minst
goede reden om buiten te moeten
staan.

FOSTER
Net als roken, maar dat zul je mij
niet horen zeggen.

PAUL stapt uit het KOOR naar voren.

PAUL

Zowaar ik hier sta, het einde is nabij. God vertelde het mij in een droom. Hij zei dat ik was uitverkoren. Hij zei dat het bloed niet altijd naar het laagste punt stroomt.

KOOR

(inclusief PAUL)

Toen vaders moeder verliet huilde zij een zee van verdriet. Ze tornde het met zich mee in alle machte. Hoezeer ook haar dochter om haar aandacht smachtte.

FOSTER

Paul weet niet wat hij zegt. Mogelijk hebben we iets te veel uit hem gelaten.

KOOR

Aderlating, Aderlating, moe maar voldaan. Heelt de geest alsook het gebroken lichaam. Aderlating, Aderlating, stroperig kleeft het bloed. Laat niet te veel, laat niet te veel, want dat is minder goed.

EMMA

Zeg wie zijn jullie? Wat mankeert jullie? Wat voor bende is het hier?

Het KOOR marcheert geruisloos op de plaats. De VERPLEEGSTERS bewegen zich als vrolijke Mariekes de knieën hoog opgetrokken terwijl ze denkbeeldig de fanfare volgen. PAUL slaat onderwijl de maat met een denkbeeldig maïtrestok, gooit hem in de lucht, en vangt hem weer op.

FOSTER

Wat ons mankeert?

EMMA

Dat zeg ik ja.

FOSTER

Dan heb ik het goed verstaan.

EMMA

Jullie zijn krankzinnig.

FOSTER

Paul is krankzinnig, dat klopt.

De VERPLEEGSTERS slaan zichzelf op de billen terwijl ze op de plaats vrolijk verder marcheren.

VERPLEEGSTERS
Meneer Foster, wat doet u nu!?

FOSTER
Nu ja, misschien is dat voorzichtig uitgedrukt.

De VERPLEEGSTERS slaan zichzelf andermaal op de billen.

VERPLEEGSTERS
Meneer Foster, foei, foei, trippel-foei!

EMMA
Dat zou ik zeggen ja, héél voorzichtig uitgedrukt.

FOSTER pakt een klembord vanachter de receptie en neemt een pen in de aanslag.

FOSTER
Naam?

EMMA
Pardon?

FOSTER
Uw naam en uw klacht als het u belieft. En wat zijn uw verwachtingen?

EMMA
Niet dat u het verdient, maar mijn naam is Emma.

KOOR
Door haar ouders liefdevol aan haar gegeven toen zij nog een klein mirakel was.

EMMA
En ik ben een beetje op.

KOOR
Zij is een beetje op.

FOSTER
En wat zijn je verwachtingen Emma, als ik zo vrij mag zijn.

EMMA
Mijn verwachtingen?

FOSTER

Wat zoek je? Wat hoop je hier te vinden?

EMMA voegt zich bij het KOOR en richt zich tot de zaal.

EMMA

Toen mijn ouders mij Emma noemden bestond ik nog maar net. Ik was blauw en glibberig en schreeuwde de longen uit mijn lijf. Pappa zei dat ik mooi was en Mamma beaamde het. De zusters wikkelden mij in doeken, zo voorzichtig, alsof ik het pasgeboren kindeke Jezus was. En toen werd het warm van binnen en ging het bloed langzaam stromen en luidde mijn leven in. Ergens onderweg naar nu ben ik mijzelf verloren. En Pappa heeft Mamma verlaten. En Mamma praat zonder echt te willen luisteren. Ik wil zo graag weer bij haar zijn zoals ik toen gewikkeld was in doeken. Ik wil dat ze mij weer tegen de borst legt en zegt hoe mooi ik ben en dat ik voor haar het allerbelangrijkste ben. Ik wil dat het bloed weer als vanouds gaat stromen en dat God mij zegt dat ik uitverkoren ben.

KOOR

Want zij was en zij is. En zij zal wederkeren op een door Hem verkozen moment.

(fadeout)

Want zij was en zij is. En zij zal wederkeren op een door Hem verkozen moment.

EINDE